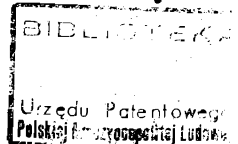

25 września 1928 r.

URZĄD PATENTOWY

COBh 17/22

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 8536.

Kl. 80 b 25.

Rütgerswerke - Aktien - Gesellschaft
(Charlottenburg, Niemcy)
i Leopold Kahl
(Charlottenburg, Niemcy).

Sposób otrzymywania nietrwałych emulsyj bitumicznych.

Zgłoszono 17 czerwca 1927 r.

Udzielono 2 marca 1928 r.

Pierwszeństwo: 13 sierpnia 1926 r. (Niemcy).

Przy brukowaniu ulic stosownie do wymagań współczesnego ruchu samochodowego coraz wyraźniej ujawnia się potrzeba uniezależnienia pracy od warunków pogody. Przesycanie pokrycia ulic smołami, albo bitumami asfaltowymi uzależnione było dotychczas od ciepłej i suchej pogody, skutkiem czego budowanie ulic smołowcowych, wolnych od kurzu, ograniczało się jedynie do ciepłej pory roku, co znacznie zwiększało koszty. Skutkiem tego ważną rzeczą jest otrzymywanie emulsyj, któreby z jednej strony były dość trwałe, i nie ulegały rozkładowi przy przewozie oraz dłuższemu leżeniu, z drugiej zaś strony — niezbyt trwałe tak, aby po wytworzeniu z nich

pokrycia dróg czy ulic szybko i całkowicie rozdzielały się na środek emulgujący oraz zemulgowany bitum. Z tego rodzaju emulsjami można pracować przy budowie dróg bez względu na temperaturę dnia oraz pogodę, a więc nawet podczas śloty.

Wykryto, że takie nietrwałe emulsje można otrzymywać ze smoły, gudronu asfaltowego, albo butimów, przy użyciu szeregu produktów pastowych, albo kłajstrowych, reagujących alkalicznie, albo słabo zaalkalizowanych. Jako takie produkty można stosować np. wyzyskaną całkowicie masę pogazową, strącony tlenek żelaza, otrzymywany jako odpadowy produkt uboczny przy otrzymywaniu glinki, wodoro-

tlenek glinowy strącony niewielkim nadmiarem alkaliów, albo tlenek cynku, zasadowe sole magnezu i kłajster skrobiowy z dodatkiem około 5% alkaliów.

Przykład I. 20 części wagowych straconego, reagującego alkalicznie wodorotlenku i żelaza rozrabia się na pastę z 30 częściami wagowymi wody i następnie stopniowo, przy ciągłym mieszaniu, rozrabia się z 50 częściami wagowymi smoły używanej do pokrywania ulic.

Przykład II. 5 części wagowych skrobi kartoflanej zagotowuje się z 45 częściami wagowymi wody, studzi i zadaje 2,5 częściami wagowymi wodorotlenku sodowego. Ten alkaliczny kłajster rozrabia się ostatecznie powoli przy ciągłym mieszaniu z 25 częściami wagowymi smoły z węgla kamiennego.

Emulsje otrzymane w powyższy sposób ze smół, gudronu ropy naftowej, albo asfaltów stanowią substancje pastowe lub ciekłe, dające się łatwo rozcieńczać wodą, przyczem dają papki bitumiczne o ograniczonej trwałości, któremi łatwo jest pokrywać ulice, stosując je zarówno do przesyłania gruntownego jak i do powierzchniowego smołowania.

W emulsjach użytych do budowy jezdni lub do pokrycia jej powierzchni, oddziela się szybko smoła od środka emulgującego, ten ostatni odcieka razem z wodą, a jeśli jest ciałem stałym to pozostaje w bitumie, odpływa zaś tylko woda.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób otrzymywania nietrwałych emulsyj do smołowania bruków ze smół, gudronu ropy naftowej lub asfaltów, znamieny tem, że bitumy ciekłe lub przeprowadzone w stan ciekły rozrabia się z alkalicznymi, albo zalkalizowanymi ciałami pastowymi, jak np. z wyzyskaną masą pogazową, strąconym tlenkiem węgla, strąconą gliną, strąconym tlenkiem cynku, zasadowymi solami magnezu lub z alkalicznie reagującym kłajstrem skrobiowym.

R ü t g e r s w e r k e -
A k t i e n - G e s e l l s c h a f t .
L e o p o l d K a h l .
Zastępca: M. Skrzykowski,
rzecznik patentowy.